

ГО ТУИСЬ

„ГОТУЙСЬ”

Журнал пластового новацтва
“NOTUJS” — MAGAZINE
for Ukrainian Children
Видає Головна Пластова Булава

Редагує Колегія:
пл. сен. Леся Храплива,
ст. пл. Світляна Луцька,
ст. пл. Іриней Юрчук
Адреса Редакції:

LESIA SHRAPLYWA
158 East 7th St., Apt. 3A
New York 10009, New York

Адмініструє
Крайова Пластова Старшина
на ЗДА.

Адреса Адміністрації:
“P L A S T” Inc.
New York 10003, N. Y.
140-142 Second Avenue

Обкладинка роботи

Оксани Борис

З М І С Т :

Новацька молитва до Вожої Матері	1
Святий Юрій	2
Чотири Мама	4
Володимир Мацьків:	
Давня, дуже важлива подія	9
Записник Марка	12
З новацького світу	15
Розгадки загадок	22
Майструємо! (Ксеня Гординська)	24

ПЕРЕДПЛАТА „ГОТУЙСЬ” В ЗДА И КАНАДІ — 3.00 ДОЛЯРИ.

НОВАКИ

Запишімось в новаки,
В новаки, в пластуни.
Поїдем до табору
На Іст-Четгемську гору.

Будемо там гри грати,
Вмілості здобувати.
Гарно бути новаком,
Новаком-пластуном!

Містимо другий віршик новака Олесея Кузишина з Нью Йорку. | Один його віршик ми вже помістили у числі за квітень.

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 5 (126)

Травень

1967

НОВАЦЬКА МОЛИТВА ДО БОЖОЇ МАТЕРІ

Мал. Тая Гасцька

Кругом Тебе поклякали
Ми, новацький весь наш рій,
Щоб молитися, Ласкава,
Матері, Тобі Одній!

Щоб здорова була Мама,
Тато, дід, наш брат, сестра,
Янгол Твій хай буде з нами,
Щоб навчились ми добра.

В той день дай ясну погоду,
У новацький День Весни,
Дай здобути нагороду
І весь рій наш хорони!

Дай орлятами нам стати - -
Третя проба ой, важка!
В школі при кінці дістати
Дай всі оцінки лиш „А”!

Дай рости на славу Божу,
Україні на добро,
Силу всю розбить ворожу,
Там, де наш пливе Дніпро.

Бо Найліпша Ти нам Мати,
Нас ведеш на добрий шлях.
Дай новацтву прославляти
В молитвах Тебе, в піснях!

С В Я Т И Й Ю Р І Й

На сходах братчик
Сказав усім нам:
— Юр-лицар патрон наш,
І взір новакам.

Іду я додому,
Міркую я так:
— Юр-лицар великий,
Малий я — новак!

Мені з ним рівнятись,
Куди то вже там!
Та братчик нам каже:
— Він взір новакам!

У лицаря Юра
Був панцер твердий.
Відвага — то панцер
Новацьких грудей.

Відвага новацтву
І панцер і щит:
Новак не заплаче,
Хоч дуже болить.

Новак не заблудить
На стежці своїй,
Хочби, як на Юра
Чигав там злий змії!

Мал. Наталка Горалевська і Ромко Завадович

Юр-лицар вбив змія
Лихого — отак!
Змагались зуміє
Із лихом новак!

У Юра був шолом,
Жемчугом блищав.
Новак тим хвалиться,
Що пильно вивчав.

Новак не боїться
Ні громів ні бур:
Все зло переможе,
Як сам Святий Юр!

(Святий Юрій, славний лицар, це опікун-патрон Пласту. Про нього є переказ, ніби вбив він страшного змія. Дня 6 травня Церква святкує пам'ять Святого Юрія. Тому цей день відзначає святожно теж і все новацтво).

Сестричка Леся

ЧОТИРИ МАМИ

(Сценка на День Матері)

(Кімната за сценою в нозацькій домівці. Чотири нозацьки: ОЛЯ, ГАННУСЯ, МАРІЙКА і ОЛЕНКА передаються до виступу в День Матері. ОЛЯ передягнена за КНЯГІНЮ ОЛЬГУ, ГАННУСЯ за КНЯГІНЮ ГАННУ РОМАНОВУ, МАРІЙКА за МАРІЮ МАГДАЛИНУ МАЗЕПІНУ, ОЛЕНКА за ОЛЕНУ ПЧІЛКУ. Збоку на лавці лежать рівно покладані їх нозацькі однострої. ГАННУСЯ саме розправляє сертанок ОЛІ).

ГАННУСЯ: Так мабуть буде добре! Ти, Олюсю, виглядаєш зовсім, як княгиня Ольга на образку. Тільки тепер, будь ласка, допоможи мені покласти якелід на голову очіпок княгині Ганни Романової! Зроби добрий вчинок!

ОЛЯ: Дуже радо! Хіба ти мені не допомогла?

МАРІЙКА: Сьогодні, здається, всі виконують добрі вчинки! А все з нагоди Дня Матері!

Ось тітка вшила мені цей одяг Марії Магдалини Мазепиної. І то так шила, що моя Мама зовсім не догадується про ніщо! А я бавила малого тітчиного Юрчика, коли тітка шила.

ОЛЕНКА: А наша сестричка роздобула в музеї правдивий волинський одяг, щоб я виглядала справді так, як Олена Пчілка. І я мушу дуже вважати на нього, щоб не пом'явся і не поплямився!

ОЛЯ: А моя маленька сестричка Лада позичила мені свою ляльку. (Бере в руки ляльку, завинену в барвисту тканину). Я буду держати цю ляльку на руках, ніби княгиня Ольга малого Святослава. Лада трохи не розплакалася, коли прийшлося мені її віддати, але така дала!

ГАННУСЯ (Слухає під дверима): Мабуть незабаром ми вже виходимо! Чуєте, як там на сцені співають юначки?

*(За сценою гугти спів хору:
Снилось мені ясне сонце,
Що в хату світило,
А то моя рідна Ненька
Всміхалася мило...).*

ОЛЯ: О, то ще буде віршик перед нашим виступом!

ОЛЕНКА: Ой, мені аж серце б'ється зі страху!

МАРІЙКА: Ну й чого?! Сестричка ж стільки разів вже повторювала ці ролі з нами!

ОЛЕНКА: О ні, я не боюся, щоб ми помилилися! Таж ця вистава — то наш дарунок нашим Мамам на День Матері. Гарний був би це дарунок — з помилками!

ГАННУСЯ: А я ще до того боюся, щоб не спізналися мої малі брати у других, що мають гра-те княженків Данила й Василька!

МАРІЙКА: Не журися, їх вже ось-ось не видно! Правда, мені з Оленкою легше: я матиму біля себе тільки портрет гетьмана Івана Мазепи а Оленка Лесі Українки, то про них не треба журитися. Сестричка вже взяла ці портрети з великої залі в домівці і поставить їх, де буде треба.

ОЛЯ: Я зовсім не журюся, щоб нам не повезло з цією виставою, тільки лячно стає, що ми, такі малі новачки, будемо гра-ти таких великих Матерей: я — княгиню Ольгу, Ганнуся княгиню Ганну Романову, Марійка — Марію Магдалину

Мазепину, а Оленка — Олену Пчілку.

ГАННУСЯ: Ой, Олю, не лякай нас! Я вже й сама не раз думала, що коли наші Мами такі добрі та так багато знають, то які ж мусіли бути Мами цих великих людей!

МАРІЙКА: Справді, я теж не раз дивувалася, яка розумна мусіла бути Марія Магдалина Мазепина! Навіть коли її син, гетьман Іван Мазепа був вже дорослий та володів всією державою, вона таки вміла найкраще йому порадити, що робити в кожній справі!

ОЛЕНКА: Ну а Олена Пчілка сама вичила свою дочку, Лесю Українку! Бо Леся була хвора і не могла вчитися у школі...

ОЛЯ: Ні, це не зовсім так було:

Княгиня Ольга. Мал. Василь Дядинок.

Княгиня Ганна Романова з синами.
Мал. Олена Кульчицька

школи були тоді тільки московські і Олена Пчілка не хотіла посилати своїх дітей до такої школи.

ГАННУСЯ: Ну так, але щоб могли так учити, Олена Пчілка мусіла бути така розумна, як усі вчителі всіх предметів разом!

ОЛЕНКА: Видно, що Олена Пчілка саме була така розумна! Тому мені аж лячно її грати!

ОЛЯ: А що мені казати, коли

княгиня Ольга таки сама володіла всією державою, вела переговори та війни з чужинцями. І всі вони шанували її за її розум. І вона сама перша прийняла Христову віру...

ГАННУСЯ: А княгиня Ганна Романова мусіла довгі роки змагатися за княжий престіл у Галичі для своїх синів. Я справді не знаю, чи моя Мама так зуміла б... Хоч може і так! Тато розказував мені, як його не було дома, а Мама мусіла мене сама взяти в ліжницю, бо я була дуже хвора. Ми ще тоді жили на хуторі. А тут звіялася така страшна сніговія, що навіть в радіо наказували не виїздити нікуди автом. Та Мама таки якось мене на час довезла і врятувала...

СЕСТРИЧКА (*Веде за руку двох маленьких хлопчиків, передягнувши за княженків*): Ви вже готові, дівчатка? (*Розглядає їх*). Гарно, дуже гарно! А я вже боялася, як ви самі зумієте передягнутися, поки я спінала з хором...

ГАННУСЯ (*Бере хлопчиків за руки*): Ой сестричко, а я вже так боялася, що було б, якби моя тітка їх не привела на час!

СЕСТРИЧКА: Тітка привела вже давніше, тільки ще передягала їх. А зрештою ще маєте час: Орися проказує тепер віршик, опісля Квітка буде грати на скрипці. Ми мусіли взяти її точку перед вашою, бо

Марія Магдалина Мазепина.

вона живе далеко і мусітиме
відійти швидше.

ОЛЯ: То може ми ще матимемо
час повторити свої ролі, а се-
стричка скаже, чи добре?!

СЕСТРИЧКА: Я дуже радо вас
ще раз прослухаю, тільки го-
воріть вже зовсім так, як буде-
те говорити на сцені: поволі
й виразно і стійте так, як тре-
ба. *(За сценою грає скрипка).*

ОЛЯ *(Виступає наперед, колише
на руках ляльку):*

Спи дитино, спи мій княже,
Під ласкавий Мами спів,
Завтра ти на плем'я враже
Підеш в бій на ворогів.

Буде Мати годувати
І купати в росах трав,
Щоб вмів славу здобувати
Князь наш руський, Святослав...

ГАННУСЯ *(Бере за руки хлоп-
чиків):*

Далеко Галич рідний, діти,
А вороги шукають нас.
Та вам колись ще володіти,
Колись настане кращий час.

За вас, Васильку і Даниле,
Заносить Мати молитви,
Щоб в батьківщині володіти,
Здобули щастя, волю ви!

МАРШКА *(Ніби глядить на пор-
трет, що висить на стіні):*

О Боже, глянь на мого сина,
Бо йде недоля: лютий пар!
Для України зла година...
О зглянься Боже із-за хмар!

Леся Українка та її брат Михайлик,
коли ще були дітьми.

Йому відваги дай і сили,
Іванові й козацтву дай,
Щоб правду знов оборонили,
Щоб знов розцвів козацький
[край!

ОЛЕНКА (Теж ніби глядить на
портрет біля себе):

Не дам здоров'я я ні сили
Тії Лесі, донечці моїй.
Лиш слово дам, щоб насталила
Із нього меч на лютий бій.

Лиш слово дам, щоб серед бою
Співала радісні пісні,
Про щастя, про добро, про волю...
Оце найкращий дар мені.

РАЗОМ:

Віків вже десять Україна,
Живе, змагається, стоїть,

Зазнала радості годину,
Зазнала й горя-лихоліть.

А на сторожі України
Сам Бог поставить Матерів —
Щоби чи в щастю чи в руїні,
Ростили нарід — щоб розцвів!

СЕСТРИЧКА: Добре, дуже до-
бре! Тепер можете вже зовсім
безпечно йти на сцену!

ГОЛОС З-ЗА СЦЕНИ: Сестрич-
ко Катрусю, чи ваші новачки
вже готові?

СЕСТРИЧКА: Вже, вже! Ну,
щасливо, дівчатка!

НОВАЧКИ (Поправляють на со-
бі одяг та позагом виходять.
Заслона).

Мал. Наталка Горалевська

Засвітило сонце
Ранком у віконце
В Мамин День.
Аж лунає хата
У цей день, у свято,
Від пісень.

Що ж я дати можу?
Мамі білу рожу
Запашну,
І ромашки білі,
Мов зірки розцвілі
На весну.

Що ж я дати вмію?
Білую лелію
Та від нас,
Бо нас любить Мама
В кожен день так само
В кожен час.

Що ж я дам від доні?
Китицю півоній
І бузок,
Щоб віддячить в свято
За пісень багато
І казок.

А нарцизи чисті
Білі, променисті
Син приніс.
Щоб віддячить в свято
За турбот багато,
Може й сліз?

Хата, мов у раї,
В квітці потопає
В Мамин День.
І дзвенять віконця
Ранком до схід сонця
Від пісень.

В усьому світі називають другу неділю місяця травня „Днем Матері”. У цей день діти приносять Мамі квіти й дарунки в подяку за те, що вона так пильно дбає про дітей. Пам’ятають про цей день і новаци та врозисто вшановують його.

Володимир Мацьків

ДАВНЯ, ДУЖЕ ВАЖЛИВА ПОДІЯ

В числі за квітень всі читали, як то новачки в Австралії вшанували Свято Покрови Божої Матері. І певно неодному читачеві чи читачці стало цікаво, чому саме це свято відзначають так врочисто новаци. Тому хочемо в цьому числі щось більше про це написати.

Дуже важлива подія сталася в українській історії в 1037 році, коли то володар України, князь Ярослав Мудрий віддав весь свій нарід під опіку й покров Матері Божої.

Коли на його державу напали погани-половці, князь Ярослав зробив постанову-обіт, що коли його війська переможуть ворога, він збудує церкву в честь Пресвятої Богородиці. Так і сталося. Ярослав Мудрий розгромив ворогів та тоді значно поширив свою столицю — Київ. Побудував тоді теж величавий собор Божої Премудрости або,

як називають з-грецька Святої Софії. Цей храм простояв більше тисячі років та стоїть і до сьогодні. Князь Ярослав обвів місто новими укріпленнями, тобто мурами й валами а над одною з брам міста побудував прегарну церкву Благовіщення Пресвятої Богородиці та покрит цю церкву золотою бляхою. Мури Києва були такі грубі, що на них могла стати ціла церква! З того часу ця брама називалася „Золота брама”, або „Золоті ворота”. Її залишки можна ще й сьогодні оглядати у Києві.

Коли церква була готова і її освятили, Ярослав Мудрий проголосив святочно, що віддає під Покров Матері Божої свою столицю Київ, своє військо, свій нарід та весь свій край.

З того часу Мати Божа стала в особливий спосіб опікуватися нашим народом. Пішли по всій землі вістки про чудесне оздоровлення хворих при іконах Божої Матері. Діялися чудесні визволення наших людей з ворожої неволі, а то й цілих міст від ворожих нападів. Так ось всі знають про чудесну оборону монастиря в Почаєві на Волині. Деколи, у дуже важкі часи, на іконах Матері Божої видно було сльози — Вона плакала над своїм народом. Лікарі, що просліджували цю справу, стверджували, що були це такі сльози, як у людей. Навіть тепер, коли вся Україна попала під владу безбожників-большевиків, прийшла з України чутка про появи Матері Божої в селі Середне. Появи були зовсім подібні, як у Люрді в Франції чи в Фатімі у Португалії.

Церковна влада уважно просліджувала ці явища та проголосила багато ікон Богоматері чудотворними і поручила їх особливо почитати. Таких ікон було на наших землях немало. Треба згадати Почаїв, Іржавець, що про нього написав гарний вірш Тарас Шевченко, далі Зарваницю, Гошів, Самбір, Улашківці, Марія Повш та багато інших.

Зрозуміло, що нарід був дуже вдячний Божій Матері. Будував гарні церкви, прикрашував Ї ікони золотими „вотами”-знаками вдячності за чудесні вилікування. Наші музики укладали пісні та відправи в Ї честь, поети писали вірші. Може найкращий з цих віршів написав Тарас Шевченко у своїй поемі „Неофіти”. Ось уривок цього вірша:

Благословенная в женах,
Святая, праведная Мати
Святого Сина на землі!
Не дай в неволі пропадати! . . .
Скорбящих радосте . . .

Собор Святої Софії у Києві.

І коли в козацькі часи знов постали наші військові сили, козаки поставили на Січі церквцю Покрови Пречистої Богородиці. В ній поставили образ Богоматері поміж козаками. Коли після довгих років козацьких перемог москалі зруйнували Січ, козаки муіли покидати цю свою твердиню. Тоді вони, втікаючи за границю в Туреччину, . . . Взяли з собою Матір Божу

І більш нічого не взяли . . . — як пише Тарас Шевченко. Там молили Пречисту, щоб Вона допомогла їм повернутися на рідну землю — і так справді сталося.

Наше військо нових часів, а головню Українська Повстанська Армія теж віддалося під Покров Пречистої Діви Марії.

В останній війні, коли так багато наших людей находилося в небезпеках, Мати Божа теж нераз давала знаки особливої опіки над нашими людьми.

Отже треба нам надіятися, що Вона і pomoже нам повернутися колись у нашу рідну землю та зажити в вільній Українській Державі.

Мал. Оленка Гординська

ЗАПИСНИК МАРКА

Три дні перед Днем Матері.

Братчик розказав нам про День Матері та що на цей день запросимо на гніздові сходи́ни теж наших Мамів. Братчик говорив дуже розумно, чому треба шанувати Маму, і від тих сходи́н я вже сам чищу собі черевики, щоб Мама не мусіла їх чистити.

Але ми з Татом хотіли приготувати Мамі іншу приємність: Тато купить на цей день квіти, а я мав навчити Роксану вірши́к. Ми з Татом вибрали такий найкоротший:

„Я мала Роксана,
Не вмію бажати,
Тільки можу Маму
Так поцілувати!

Я сам цього вірши́ка навіть не вчився, тільки знав зразу. Але коли почав учити Роксану, почалося лихо.

Коли я покликав її, щоб учити, вона мусіла спершу притягнути всі свої ляльки і ведмедиків, щоб слухали. А потім я їй кажу:

— Повторяй за мною: „Я мала Роксана”...

А вона, замість повторювати, каже:
— Роксана не мала! Роксана вже велика, їй чотири роки!

— Ну добре, — кажу їй, — хай буде, що ти велика, але так у віршику написано! Повторяй за мною: „Я мала”...

А Роксана на весь голос:

— Марку, Марку, поглянь як Лиско смішно махає хвостиком!
— бо справді десь і Лиско туди приплентався!

— Він хоче, щоб ти гарно говорила віршик! — відповів я, бо думав, що це pomoже. А Роксана не хотіла повірити:

— А звідкіля ти знаєш, що хоче?

— Бо знаю! На те він добрий песик! — відповів я, вже трохи лютий.

— Ні, ти не знаєш! Я мушу піти, спитати Маму, чи він хоче, щоб я говорила!

Я схопив Роксану за руку і не пустив до Мами. Якби Роксана була новаком, дісталось б їй від мене. Але братчик казав, що новак не б'є того, хто заслабий, щоб віддати. Так робив Святий Юр, а він наш Патрон. Але чи Святий Юрій мав таку сестру, як я маю?..

Та з вірша всеодно вже пугтя не буде. І що мені робити? Хіба сам скажу Мамі: „Я малий Марко”... Та хто мені повірить, що я малий, коли Мама весь час жалується, що я завжди виростаю зі штанів і треба що-раз купувати нові?!

Хіба скажу так:

„Я Марко великий,
Люблю сміхи, крики,
Але ще так само
Люблю дуже Маму!

Ага, як гарно вийшло! Славно! Хай тепер приходиться і сто Днів Мами — я вже знаю, що скажу!

Мал. Оксана Борис

ЩО ПИШЕ МИШКА-ГРИЗИКНИЖКА?

— Ну що, їдемо? Як, Ви ще питаєте мене, куди їдемо? Хіба може новак чи новачка їхати влітку куди інакше, як у табір? Знаю, знаю, не в одно місце може їхати після табору чи перед табором! Але табір — в першу чергу!

— Ой, якби то влаштували табори для мишенятт! Ви побачили б, як з усіх усюдів, з кожної нори, бігли б туди мишки, цілими табунами! Ну, але що таких таборів ще нема, то я, Ваша мишка, поїду цього року з Вами, в новацький табір. Котрий?! — Ага, не скажу! Шукайте мене у Вашому таборі — може якраз знайдете? Може якраз я там буду?

— Та що я чую? Ви кажете, що Ви цього року не їдете в табір? Певно щось бідні хворенькі і лікар Вам не дозволив? Ні, здорові, кажете? І не їдете? Ні, повторіть це ще раз, бо я не хочу вірити своїм вухам, що таке від Вас почула! Таки справді не їдете? Ну, то хоч мої великі, круглі вушка мене й на цей раз не обманули! Та яка мені потіха з моїх бистрих вушок, коли Вас не буде в таборі?

Вже не кажу, що таборів буде сумно! Бо я вже знаю, що Ваші сестрички та братчики приготують для Вас на табір стільки різних цікавих гор, змагань, несподіванок! А Вас там не буде! Це зовсім так, якби Ви запросили весь свій рій до себе на іменини, на-

готовили і закусок і ласощів і навіть паперових капелюшків, а Ваші товариші не поприходили б! Приємно було б Вам тоді, правда?!

Та ще гірше, що й Вам самим веселіше не буде! Ну певно, поїдете кудись самі, в гори чи над море, будете купатися, гратися, день, другий, третій, десятій, . . . а далі все це набридне Вам без свого, без новацького товариства. А тут вакації такі довгі-довженні, мов сто мишачих хвостів, позчіплюваних один за одним. Ой, занудитесь Ви, біднесенькі до загину! Мені Вас так жаль — аж самі сльози з очей течуть!

Та справді, чого це я розпхенькалася, як зовсім не годиться новацькій мишці?! Це ж що лиш травень, Ви ще навіть не їздили на День Весни! То й можете ще попросити дуже й дуже Ваших Батьків, щоб пустили Вас у табір. І ще буде час зголосити Вашим сестричкам чи братчикам, що Ви їдете таки! Правда, що Ви так зробіте? Просіть так дуже й дуже Ваших Батьків, щоб Вас пустили! А ще зраджу Вам одну таємницю на вушко: будьте при цьому весь час дуже чемні — це дуже Вам допоможе! І Батьки Вас пустять!

Ото буде радість, коли зберетеся всі біля спільного автобуса, щоб їхати в табір! А може там буду з Вами і я —

Ваша Мишка!

Дорога Сестричко Редакторко!

Якщо цей допис добрий, прошу помістити його в „Готуйсь”, але прошу виправити мої помилки, бо я ходжу щойно до четвертої класи школи Святого Юра і ще так дуже правильно писати по-українськи не вмію.

Готуйсь!

Новак Адріян Городецький

Дорогий „Готуйсь”!

Дня 5-го березня 1967 року відбулася в Нью Йорку новацька костюмова забава. У залі школи Святого Юра зібралось новацтво та багато маленьких дітей, щоб послухати цікавої казки та гарно побавитися.

Приготування тривали досить довго, бо кожен рій брав участь

у забаві і старався, щоб вона вийшла якнайкраще. Після кожних сходинок вчила нас сестричка Надя Кулинич, що маємо робити на забаві. Наш рій „Тарпани” був передягнений за лісовиків і ми мали досить важке, але чи не найважливіше завдання. Ось зараз розкажу, чому.

Вгорі „голубки” та „дзвіночки”,
внизу „баба-ворожка” та „мухо-
морик” у казці на новацькій
забаві в Нью Йорку. Світлила
сестричка Надя.

„Сунички” та „Ромашки”, це но-
вачки з новацької костюмової за-
бави в Нью Йорку. Світлила се-
стричка Надя.

Цьогорічня костюмова забава
це була „Казка зачарованого лі-
су”. Сестричка Стася Гойдиш
розказувала нам, як хлопчик і
дівчинка пішли в ліс. Хлопчик
загубив м'ячика і побіг його шу-
кати. Він побіг в напрямі річки
і через місток, де жила баба-во-
рожка. Коли дівчинка оглянула-

ся, хлопчика вже не було. Перелякана, стала вона розпитувати квіток, чи не бачили її братчика. Потім пішла до страхопуда, а він сказав, що бачив, як хлопчик ішов до річки. Працьовиті карлики та веселі сміхунчики сказали дівчинці це саме. Ведмеді та зайчики стали радити раду, бо не знали, як допомогти дівчинці перейти на другий бік річки.

Нарешті прийшла дівчинка до лісовиків і в них дістала справ-

жню допомогу. Зелені та борода-ті лісовики збудували швидко місток і перепровадили дівчинку на той бік річки а там при допомозі квіток та голубів вона віднайшла свого братчика.

„Тарпани” — лісовики були горді і вдозолені, що виконали своє завдання і причинилися до щасливого закінчення казки.

Готуйсь!

Адріян Городецький,
рій „Тарпани”, Нью Йорк

А цей „зайчик” буде на другий рік вже теж позаком. Світлину зробив його старший брат, нозак Нестор Данилюк.

СМІШНЕНЬКИЙ ГРУБЕНЬКИЙ

Нозачка Марта Зелік з роя „Фіялки” з Нью Йорку написала нам такого листа:

Дорогий „Готуйсю”!

Минулого року була я в новацькому таборі „Лісове царство” на Вовчій Тропі в Іст Четгем. Там здобула я вмільсть редакторки. Я помістила в нашому таборському журналіку свою казку про „Чарівну жабку”. Сьогодні посилаю Тобі одну з моїх казок, що її я сама написала для своїх малих сестричок.

Одного дня смішненький, ма-

ленький Івасик пішов до великого, темного лісу. Там побачив він бідненького, сіренького зайчика, що сидів під невеличким, зеленим кущиком. Зайчик мав велику, гостру колючку в маленькій, сіренькій лапці. Смішненький, маленький Івасик скоренько витягнув велику, гостру колючку. Зайчик був дуже, дуже зголоднів, тож смішненький, маленький Івасик взяв його до своєї великої, гарної хати. Там його лагідна, усеміхнена Мама дала маленькому, сіренькому зайчикові їсти й пити. За кілька днів маленький, сіренький зайчик побіг на волю. Від того часу смішненький, маленький Івасик був дуже зажурений і сумний і ставав тонший та марніший кожного дня. Він не хотів їсти нічого і ніщо його не радувало. Аж одного дня прискакав сіренький, маленький зайчик. Він приніс Івасикові свіжу, смачну капусту. Івасик з'їв її з великим, великим смаком. Від тоді він уже їв усе і його назвали Смішненький, Грубенький.

Один з найкращих добрих звичок повага ти поважки — це опіка над молодшими своїми сестрами ти братами. Багате, як гарно позагка Марта вм'є це робити? А ти знаєте, які це застани мози, що їх вона так гасто вживає в цьому оповіданняжку, та що їх написала горними буквами?

ВЕЛИКДЕНЬ В УКРАЇНІ

Кінчається Великий Піст. Приходить Велика П'ятниця, старші люди й діти спішають у церкву, до Плащениці. Тут стоять при Божому Гробі хлопці в козацьких одягах, зі списками в руках. Смуток і радість огортає людей.

Хлопці калатають об порожні стодоли і довгий відгомін звуку „калать-калать” котиться в далечинь. В суботу священик іде святити паски. Діти біжать радісно за батьками, що несуть святити пасочки, яйця, ковбаски та інше.

В неділю велика радість. „Христос воскрес” лунає з церкви радісна пісня, люди йдуть обходом навкруги церкви, а отець благословить вірних. Прийшовши додому, діти заїдають смачно всі ці страви, що були заборонені в час посту.

Після обіду на вигоні біля церкви — велика радість. Хлопці й дівчата, в народних одягах виводять гагілки та співають радісні пісні.

Новачка **Леся Кузьма**
рій „Жайворонки”

„ЛИС МИКИТА”

Наш рій „Жайворонки” у Філядельфії брав участь у пластовому святі в честь Івана Франка. Ми ставили сценку з поеми Івана Франка „Лис Микита”. Лисом була Ірина Лабунька, царем Левом — я, Бурмилом — Ірина Васильків, котом Мурликою — Катруся Богачевська, вовком Неси-

тим — Марійка Кушнір, а ослом Оленка Химич і Веронка Кужда. Ми були повдягані в гарні одяги. Я мала велику гриву і золоту корону на голові, а в руці булаву. Наша вистава дуже подобалася всім, а ми були щасливі, що могли виступати на сцені.

Новачка Таля Цісик,
Рій „Жайворонки”
із Філядельфії.

„Лис Микита” у Філядельфії.

З далекої **Аргентини** прийшов до Редакції „Готуйсь” такий лист:

Дорогий „Готуйсь”!

Ми, новачки Зірка й Ліля з роя „Соловейки” хочемо розказати Тобі, як новацький табір „Лісова пісня” в Аргентині святкував День Новака.

День перед тим сестричка командантка сказала, що під час цілого цього дня ми повинні робити добрі вчинки. Чим більше їх зробимо, тим більше квитків ді-

станемо при кінці цього дня. Ці квитки будуть важні на другий день, щоб могли гратися на пляжі.

Тільки сестричка це сказала, як весь табір „станув горі ногами”. Один новак схопив гребінь в руки та став бігати за братчиками і сестричками, щоб їх гарно зачесати (опісля виглядали вони як „обскубані кури”, але добрий вчинок був зроблений!). Другий новак взяв щітку та почав чистити всім черевики (а ча-

сом, у запалі, і ноги над черевиками). Так було аж до вечора, коли всі новаки мали зголосити свої добрі вчинки. Братчик Юрко передягнувся та кропив нас усіх водою.

Другого ранку, коли ми пробудилися, весь табір був прикрашений барвистими бальйонами. Аж до пообіддя сміхи й жарти лунали по всьому таборі. На пляжі влаштували ми перегони з ложкою в зубах (а на ложці треба було держати картоплю!), перегони в мішках та інші дитячі гри.

Вечером всі новаки й новачки разом з сестричками та братчиками мали велику новацьку забаву.

Все це разом причинилося до того, що цей табір, а особливо цей день став найкращим у нашому новацькому житті.

Готуйсь!

Зірка Падик і Ліля Філь

Рій „Соловейки”

Пунта день Індійо, Аргентина

Новачка **Наталка Турченко** з Філядельфії, що дістала книжечку в нагороду за добрі розгадки загадок, пише:

Дорогий „Готуйся”!

Дуже дякую за книжку, яку мені прислали за добрі розгадки загадок з „Готуйся”. Книжка Миколи Погідного „**Марійка-Лебідка, лісова квітка**” дуже мені подобається. Найбільше подобається мені в цій книжці „Непрошений гість”. Це оповідання про котика-сирітку, як той котик знайшов собі господиню. (Я хотіла б бути його господинею)!

Мені теж подобається оповідання про „Щасливу зустріч”. Воно розказує про маленьку бджілку, яка збирала мед і про дівчину князівну-Весну.

В тій книжечці є теж дуже гарні й цікаві малюнки, що їх малював Борис Крюків. Я хотіла б учитися, щоб колись вміти теж так гарно малювати.

Посилаю у прилозі розгадку загадки з числа за березень.

Наталка Турченко

Новачки „Соловейки” та їх сестричка Христина Шуст з Філядельфії просять помістити такі бажання:

ВСІМ НОВАЧКАМ ТА НОВАКАМ ЩАСЛИВИХ ТА РАДІСНИХ СВЯТ ВОСКРЕСЕННЯ ХРИСТОВОГО БАЖАЮТЬ НОВАЧКИ РОЯ „СОЛОВЕЙКИ” З ФІЛЯДЕЛЬФІЇ.

Х Р И С Т О С В О С К Р Е С !

Містимо ці бажання аж тепер, бо на жаль лист з бажаннями прийшов . . . на день запізно, щоб можна було помістити його у квітні. Та новацтво і так вдячне „Соловейкам” за їх бажання!

Дальші бажання, що їх дістане „Готуйсь” з нагоди Великодня за старим стилем (30 квітня) помістимо в числі за червень.

Новаки з Мельбурну, Австралія, вже відбули свій літній табір... цієї зими. Їх табір звався „Гамалія” (чи знаєте, хто це був?!).

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК

СІЧЕНЬ, Ч. 1 (122)

ХРЕСТИКІВКА

Кріс
Риба
Удар
Тато
Илиж (жили)

Разом назва місцевини, де відбувся славний бій українських молодих вояків з московськими більшовиками дня 29 січня 1918 року — К Р У Т И.

ХРЕСТИКІВКА В ЯЛИНЦІ

Родина
лщина
розмай
горДий
дереВо
кріслО

Букви наскіє згори вниз дадуть назву найрадіснішого свята в році: РІЗДВО.

ХТО ЦЕ ТАКИЙ?
Н О В А Ч К А

ЛЮТИЙ, Ч. 2 (123)

ТЕРЕНОВА ГРА

Ось так були розставлені стійкові, щоб могли бачити всі дороги.

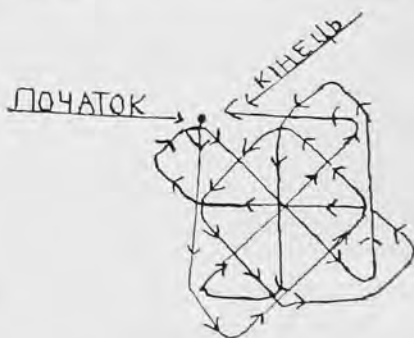
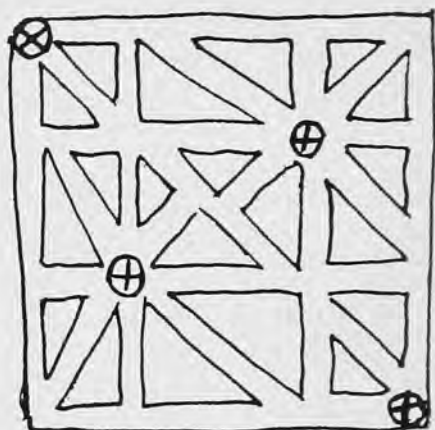
ПРОГУЛЯНКА ПО МІСТІ

Такими дорогами їхав братчик з новаками, щоб оглянути все місто і ніколи не їхати двічі одною вулицею.

НОВАЦЬКА ЯЛИНКА

Б
о
г

П
дарунки
е
Різдво я
з в л
і сніг и
р ч н
к н к
святій Ми ко ла й
й

БЕРЕЗЕНЬ, Ч. 3 (124)

ЧОТИРИ СЛАВНІ МУЖІ

ТАРАС ШЕВЧЕНКО — народився в березні 1814 року. Найбільший наш поет.

ЛЕОНІД ГЛІБІВ — народився в березні 1827 року. Байкар і приятель дівори.

МИКОЛА ЛИСЕНКО — народився в березні 1842 року. Наш найбільший музик і композитор.

ІВАН МАЗЕПА — народився в березні 1632 року. Славний гетьман України.

ЧИ ЗНАЄТЕ ЦІ ВІРШІ?

Тополя

ГамАлія

ЧеРнець

НАЙмичка

Суботів

Садок виШневий

ПЕРебендя

КаВказ

Чигирин

ЛілЕя

ХустиНа

Іван ПідКова

ЗаПовіт

ЯКИЙ ЦЕ ВІРШ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА?

„Садок вишневий коло хати”.

ХРЕСТИКІВКА

„НАВДВОРОТ”

М к г с к Я І

о О о і о Ц в

р р Р н Н ка

е а а И і о н

Слова писані згори вниз довкруги букв „МОРИНЦІ” (назва села, де народився Тарас Шевченко) можуть бути такі, як тут подано, а могли б бути й інші, щоб лиш мали на призначених місцях відповідні букви.

Наталка Штепа з Оттави, Канада.

Леся Ляцук, теж з Оттави.

Вадя Желем, теж з Оттави.

Марта Король з роя „Дзвіночки” у Дітройті.

Катруся Михайлишин з роя „Соловейки” у Вінніпегу.

Андрійко Ярош, з роя „Тарпани” в Нью Йорку.

Андрійко Юзенів, з роя „Бабаки” в Нью Йорку.

Адріян Городецький, з роя „Тарпани” з Нью Йорку.

Юрко Загребельний, з роя „Лгси” в Торонто.

Іринка Городецька з роя „Сторчики” з Нью Йорку.

Всі ці новачки й новачки дістануть в нагороду гарні книжечки. А чи Ви не хотіли б їх теж дістати? Тож розгадуйте загадки та присилайте їх до „Готуйся”!

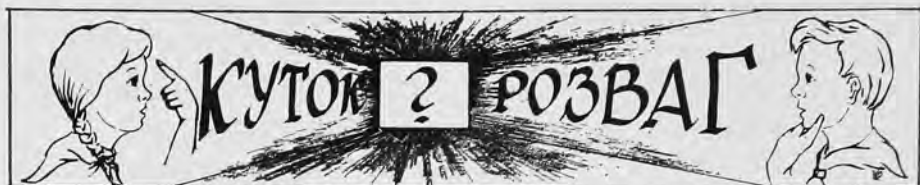
Добрі розгадки прислали:

Мона Христя Сник, рій „Колюшинка” з Лос Анджелес, Каліфорнія.

Наталка Турченко з Філядельфії.

Уляна Бачинська, рій „Соловейки” з Філядельфії.

Ліда Демків з цього самого роя.

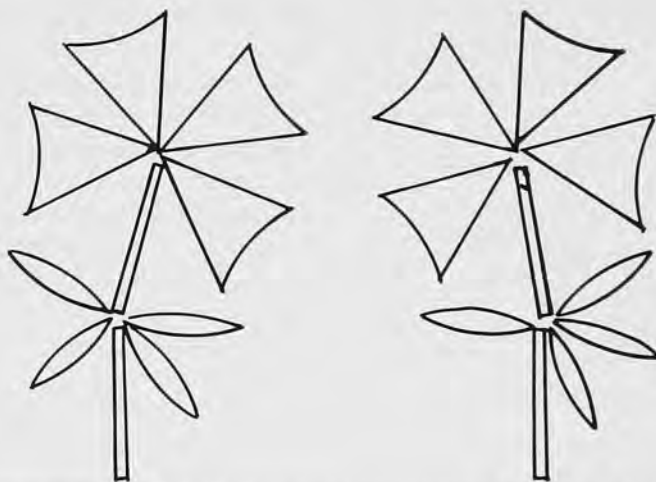

(Подав братчик Ірко)

ДВІ КВІТКИ

На малюнку бачите дві квітки. Новак Zenko перерисовав їх собі на твердому папері, витяв окремо їх листочки, пелюстки та біла. Став їх укладати в різні способи, аж вкінці винайшов, що з них усіх разім можна скласти одно коло. Йому це вдалося — а Ви теж витніть з грубого паперу всі частини цих квіток і попробуйте їх теж так уложити.

Коли це вдасться Вам, намалюйте до „Готуйся” як Ви це зробили!

У цих реченнях знайдете імена новаків та новачок, які їдуть цього року в табір. „Готуйсь” містив вже не раз такі загадки і Вам неважко буде їх розгадати!

У лісі мені не було лячно.

Моя Мама русява і в мене русяве волосся.

При дорозі горіла сосна.

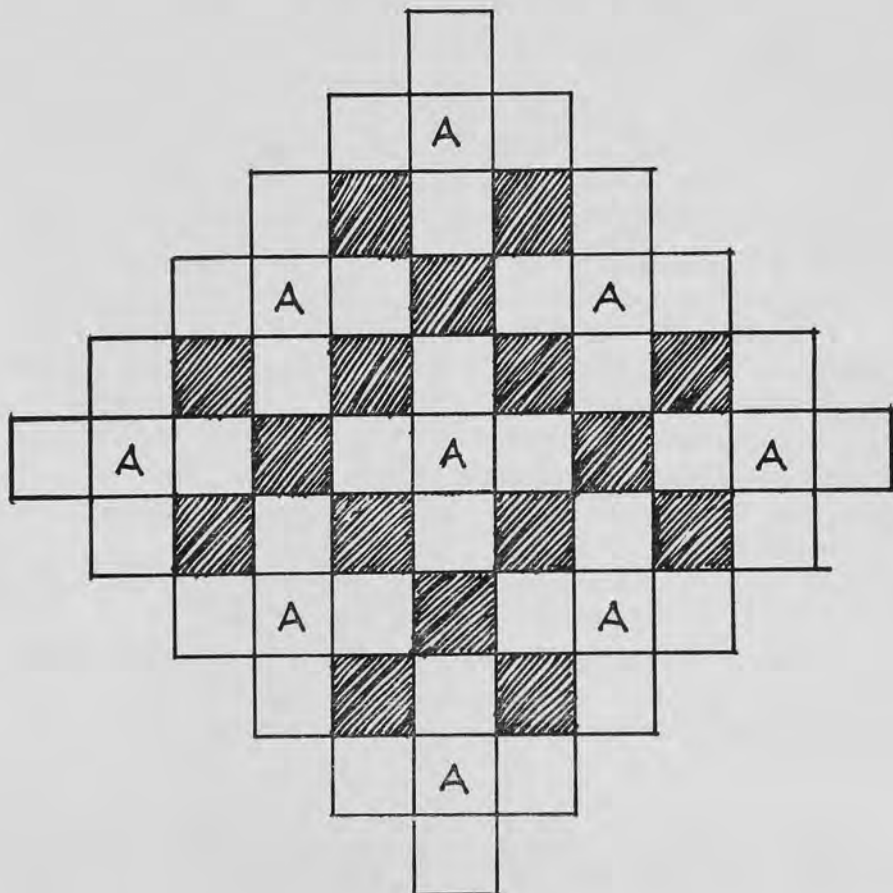
Новак надягнув куртку поверх однострою.

Туман яром котиться:
 Братчик записав новакові разом уже три хрестики.
 Мене післав командант на стійку.
 Якір корабля зламався і корабель не міг причалити.
 Мій брат наловив хрущів, а не метеликів.

ХРЕСТИКІВКА НА БУКВУ „А”

Заповніть словами квадратики хрестиківки, поземо й доземо. Слова треба добирати так, щоб склалися вони кожне з трьох букв, щоб в середині мали букву „А”, як на малюнку, а крім того щоб кожно два слова, що перехрещуються на одному „А” кінчилися на ту саму букву, тобто „римувалися”, як ось:

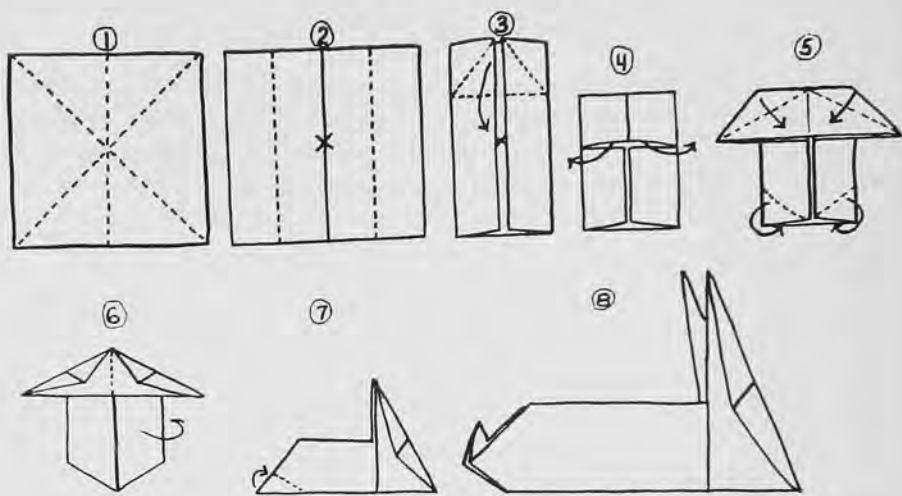
мАк-рАк, рАй-гАй, і так далі!

МАЙСТРУЄМО!

(Подала сестричка Ксеня Гординська)

ЗАЙЧИК З ПАПЕРУ

Потрібно до майстрування: квадратного куска міцного паперу.

Малюнок ч. 1: Зігніть папір по середині а опісля наскіс два рази, як показано на малюнку. Притисніть добре папір пальцями по тих лініях, де він загинається. Опісля знов розложіть.

Малюнок ч. 2: Приложіть праву й ліву сторону паперу до середини та добре притисніть.

Малюнок ч. 3: Загніть до середини ріжки в горішній частині паперу.

Малюнок ч. 4: Загніть цілу верхню частину паперу.

Малюнок ч. 5: Витягніть сховані краї, щоб папір виглядав, як на малюнку.

Малюнок ч. 6: Загніть долішні ріжки паперу а горішні притисніть по лінії між серединою та вистаючими кінцями.

Малюнок ч. 7: Зложіть папір удвоє, та піднесіть вухка, щоб стояли.

Загніть хвостик у середину.

Малюнок ч. 8: Готовий зайчик.

